

[O. Kier.]

om Oprettelse af et Vejdepartement og et Vejnævn m. v.

Det har længe været anerkendt af alle, som har Indsigt i eller Berøring med Centralstyrelsen vedrørende vort Vejræsnet, at her er et Felt, der burde reorganiseres, efter at vi har faaet det ministerielle Vejkontor ved Siden af Overvejsinspektoratet. Nu er der jo ogsaa siden lavet et projekterende Kontor, Teknisk Central, som efter vor Mening, hvad angaar Vejsager, ligeledes naturligt bør underlægges Departementet, hvis man ikke skulde være gaaet bort fra Centralen, inden denne Lov bliver gennemført.

Tanken om Oprettelse af et Vejnævn kan vi ligeledes give vor Tilslutning. Vedrørende dets Virksomhed vil vi finde det mest i Overensstemmelse med sædvanlig dansk Administrationscoutume, om dets Beføjelser begrænsedes til at være indstillende, muligt i en Del Tilfælde afgørende indstillende, men den endelige Afgørelse mener vi almindeligvis bør ligge hos Ministeren for offentlige Arbejder. Dets Sammensætning kan drøftes.

Vi har ikke ret meget at sige til Forslagene vedrørende Vejlaboratoriet, som vel ogsaa i store Træk, om end selvstændigt arbejdsende, vil komme til at rangere under Departementet.

Om Byggelovloven har jeg allerede tidligere gjort nogle Bemærkninger. Vi vil gerne have dette Spørgsmaal gennemgribende behandlet og drøftet i Udvalget, ikke for at ændre vort Lands vejvægsige Struktur, men for at bevare Værdier og for at undgaa en stor Udbygning af nye Veje, hvor det kan undgaaes.

Jeg vil endvidere her pege paa en anden Tilføjelse til Styrelsesloven, nemlig om Ændringen i Færdselsloven. Den er ret ubemærket placeret, men den er meget vigtig og vil medføre ubetinget Forkørselsret paa Hovedvejene, hvad der efter vor Mening er en god Reform. Men en saadan Reform forpligter, den forpligter til, at vore Hovedveje bringes i Orden ogsaa Oversigten vedrørende.

Loven om Oprettelsen af et Vejdepartement og et Vejnævn er en Rammelov. Vi har manglet denne Ramme. Den kan imidlertid bringes til at omfatte lidt eller meget, efter som Administrationen ønsker det, og efter som denne kan faa Rigsdagen med Hensyn til Anvendelsen. Jeg vil gerne udtrykke Haabet om, at Rammen ikke gøres større end nødvendigt, jeg tror

ikke paa Centraliseringens Gode disse Omraader vedrørende.

Jeg gaar saa over til det sidste Lovforslag, Forslag til Ændringer i Loven om Snekastning af 1938. Denne Lov kom til Verden imødeset med megen Forventning af de motorkørende. Dengang, og det er jo ikke saa længe siden — Loven har faktisk kun virket een Vinter med normale trafikale Forhold —, var det god Latin at kræve den gamle Ordning med Naturalarbejde ved Snekastningen afskaffet. Nu gaar man altsaa, for alle Sognekommuners Vedkommende i alt Fald, et Skridt tilbage, idet man tilrettelægger Forholdet ganske klart igen paa Grundlag af Naturalarbejde. Det kan maaske gaa for de rene Landdistrikters Vedkommende. Der er imidlertid mange Kommuner, det ikke kan gaa i; det kan nemlig ikke gaa for de bymæssigt bebyggede Kommuners Vedkommende. Jeg vil endvidere gøre opmærksom paa, at hvis Trafikken udvides, saaledes som disse Lovforslag forudsætter, maa man ogsaa holde paa, at vore Veje skal være farbare. Bestemmelsen om, at Kommunekassen skal have 15 pCt. af Værdien af de snekastningspligtiges Arbejde, vil efter vor Mening kun gøre Loven endnu mere umulig, ja, jeg vil gaa saa vidt, at jeg vil sige: endnu mere hadet. Men jeg maa indrømme, at Snekastningen er et økonomisk Smertens Barn for Kommunerne og for Motorafgifterne, og vi maa jo finde en Ordning, som er baade praktisk og økonomisk anvendelig.

Jeg har allerede paa mit Partis Vegne opkastet Tanken om Betimeligheden af den særlige Udligningsfond. Jeg indrømmer, at Amtsraadene, der har de lange Hovedfærdselsaarer, maa have Mulighed for at rydde og rydde uden videre økonomisk Risiko, for Amtsfondene har jo nu engang kun een, begrænset, Skatte- og Indtægtskilde at suge af. Men under rimeligt Hensyn til, at den økonomiske Byrde for Amterne ikke bliver for overvældende, kan jeg ikke se andet, end at der maa gælde de samme Regler for Amter og Byer, mulig endda for Sognekommunerne. Det er muligt, at man for de sidstes Vedkommende kan udbygge en Ordning analog med den, mange af Landets rene Landkommuner allerede har indført, nemlig et Maksimum for Snekastningsudgifterne og derefter Naturalarbejde, og at der afhængigt af Vejlængden af de forskellige Bivejsskasser gives et maksimalt begrænset Beløb, der muligt ogsaa vil kunne gøres noget afhængigt af Vejnettets Vigtighed i det hele. Ministeren skulde saa i særlig